

Сваки оснивач и власник компаније може по свом нахођењу да ту компанију развија, гради и да има визију каква она треба да буде у будућности. Међутим, проблем се јавља када тако нешто жели да уради председник једне државе са целокупним друштвом те земље: да ли је Александар Вучић свестан чињенице да он није нити оснивач, нити власник Србије? И да ли је свестан колико је за ту државу и за то друштво понижавајуће да свој развој базирају на 10-ак страна компанијског упутства, ма колико та компанија била успешна?

Неке ствари су заиста питање укуса. Ако Вучићу збиља не смета да пише ауторске текстове у новинама које дан пре тога преко целе насловне стране објаве „На страни усташа! Томпсон ухваћен како цепа овчицу!“, нека га. Ако му не смета ни да му ауторски текст изађе поред уредничког уводника, где уредник забринуто каже „Питање које се, наравно, мора поставити је да ли је Томпсон заиста имао секс са овцом?“, нека му и то. Али садржај тог текста није нешто преко чега треба олако прећи. У њему се налази превише забрињавајућих порука грађанима Србије, чак и ако то није била ауторова намера.

Најпре – контекст. Ауторски текст председника државе заправо је ПР текст за произвођача и продавницу намештаја. Да ли ће то помоћи или одмоћи компанији ИКЕА у побољшању продаје, од мањег је значаја. Оно што јавност више занима јесте – да ли је председник државе добио хонорар за свој рад? Да ли ће писати ПР текстове за сваку

Питање укуса или како је Србија постала Икеа

Пише: Радмило Марковић
четвртак, 10 август 2017 20:12

компанију која намерава да дође у Србију? Или за неку домаћу, која већ послује у Србији? И наравно – питање свих питања – зашто председник једне државе пише ПР текст за продавницу намештаја?

Вучић даје одговор на ово – питајући се „Зашто је важна Икеа?“, он каже да је реч о инвестицијама и новим радним местима, али то је секундарно: „... мени је, пре свега, важна због нечега на чему већ пет година инсистирам. 'Икеа' мења начин размишљања. Сваког појединца и читавог друштва. И, по мени, она је, уз Закон о раду, најзначајнији 'удар' на застареле и превазиђене делове менталитета, на колективну лењост и непомерљивост, као и на ону животну филозофију која нам је, стално, понављала да треба да чекамо да неко други све заврши уместо нас самих.“, пише Вучић.

Он свој текст већим делом базира на тексту-манифесту оснивача компаније Икеа Ингвара Кампрада, под називом „Тестамент продавца намештаја“, којег је овај – данас 91-годишњак – написао пре четири деценије, 1976. године. И ту се поново отварају два питања – ко је Ингвар Кампрад, и какву је „идеологију“ наменио својој фирми. Ово потоње је нарочито важно, јер Вучић експлицитно каже:

„'Тестамент продавца намештаја', штиво на само неких девет страна, својеврсни је катехизис протестантског духа, јер је Ингвар успео да оживи и живи Макса Вебера у продавници намештаја, у једном занату, као основи било ког посла, али и најбоље могуће упутство за изградњу велике, успешне компаније и великог, успешног друштва, друштва које стално иде напред.“

Питање укуса или како је Србија постала Икеа

Пише: Радмило Марковић
четвртак, 10 август 2017 20:12

Питање укуса или како је Србија постала Икеа

Пише: Радмило Марковић
четвртак, 10 август 2017 20:12

Питање укуса или како је Србија постала Икеа

Пише: Радмило Марковић
четвртак, 10 август 2017 20:12

[Истиномер](#)